

Sygn. akt III CSK 294/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa T. G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Rejonowemu w W.
oraz Prezesowi Sądu Rejonowego w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2700 zł (dwa tysiące
siedemset zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 marca 2016 r. – w sprawie o zapłatę – Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 września 2015 r. Powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż „sposób procedowania Sądu Apelacyjnego był wadliwy, albowiem kwestionowany wyrok nie rozpoznaje w pełnym zakresie wszystkich zarzuconych uchybień oraz uchyla się od rozstrzygnięcia wniosków dowodowych, jak również w błędnym zastosowaniu przepisów prawa materialnego, a to art. 417 k.c. poprzez oczywiście nietrafne przyjęcie, że działanie organów wymiaru sprawiedliwości nie było bezprawne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący trafnie stwierdził, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej polega na tym, iż *prima facie*, bez dokonywania dogłębnej analizy, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej jest oczywiste, że zaskarżony wyrok jest wadliwy, a podstawy skargi zasługują na uwzględnienie. W tym duchu Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Formułując tę tezę, skarżący zaprzeczył jej jednak, gdyż wywód mający wykazać oczywistą zasadność skargi liczył aż siedem stron maszynopisu (druku komputerowego). Wywód jest wynikiem pogłębionych analiz stanu faktycznego, odnosi się do wielu faktów i dowodów, a w konsekwencji stoi do opozycji do stwierdzenia, że skarga jest „oczywiście” uzasadniona; gdyby taka była, nie wymagałaby tak szerokiej, nieprzekonującej zresztą, argumentacji.

Ponadto w orzecznictwie i doktrynie wyjaśniono, że w konkretnym przypadku przypisywania władzy publicznej odpowiedzialności za szkodę, bezprawność należy ustalić, rekonstruując normy prawne, regulujące stosunek publicznoprawny, które organ naruszył swoim działaniem lub zaniechaniem. Podobne zapatrywanie wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 kwietnia 2012 r., IV CSK 406/11 (OSNC-ZD 2012, nr C, poz. 68), wskazując, że zachowanie niezgodne z prawem to zachowanie sprzeczne z porządkiem prawnym, polegające na sprzeczności między

zakresem kompetencji organu, sposobem jego postępowania i treścią rozstrzygnięcia wynikającymi z wzorca ustawowego, a jego działaniem rzeczywistym.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, zgodne z prawem czynności organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, związane z wypełnianiem ich ustawowych obowiązków, nie nabierają charakteru działań nielegalnych przez to, że postępowanie karne zakończone zostało prawomocnym uniewinnieniem. Błąd, odmiennosc oceny dowodów i kwalifikacji prawnej działań obywatela przez organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości, nie przesądza *per se* o nielegalności ich poczynąń.(por. np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 lipca 2006 r. SK 21/04, OTK-A 2006, nr 7, poz. 88, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2012 r., IV CSK 165/12, „Izba Cywilna” 2013, nr 12, s. 38, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2011 r., IV CSK 290/10, nie publ.).

Rację ma więc pozwany, wskazując w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki do uznania, iż wszczęcie postępowań karnych, w toku których zajęto posiadany przez powoda pojazd było świadomym nadużyciem władzy, niedopełnieniem obowiązków, wyrazem działań nieopartych na uzasadnionym podejrzeniu przestępstwa. Ustalenia dokonane w sprawie – niepodważalne na szczeblu kasacyjnym – doprowadziły do konkluzji, że przerobienie pojazdu powoda było na tyle istotne, iż nie można przyjąć, że pojazd zatrzymany jest tożsamy z pojazdem pokrzywdzonego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

[aw]

aj